

8

- Ицо, Ицо, ще го убиеш!

Иваница скокна дял зачервен, с треперящи устни и мътни очи.

- Научи най-напред сина си да не подслушва и да си знае мярка на устата! - рече той, като дишаше тежко, - инак да не ми се мярка пред очите!

Той разтърси дългите си кестеняви къдри и с надменно вдигната глава почна да слиза по стълбата.

Горе от дървената площадка, боляринът Саца се обърна към другарите си, които с мълчаливо любонитство бяха наблюдавали борбата, поклати глава и каза:

- От това момче ще стане нещо...

В това време Иваница се бе метнал на белия си жребец и предускаше към тъмните гори на Орловец. След него тичаше верния му хрът. На показалеца му стоеше неподвижен и царствен крагуй.

От този ден нататък всеки час в Търново започнаха да прииждат бежанци из цяла Долна земя: ~~много~~ боляри, търговци, еснафи, зарязали бащини домове и имоти, за да спасят живота си и да подадат ръка на родните си братя в хемските клисури за обща борба. Не, не се търпеше вече. Византийската държава не закриляше людете си, не можеше да брани границите си. Само възкръснатието на старата, велика Симеонова империя щеше да даде мир и благополучие на полуострова.

Забегнали някога от Преслад в Охрид, Солун и Драч, сега старите болярски родове се връщаха към древните си семейни гнезда. Нак от нявгашните горди планинскижули щеше да се възроди това, което е било преди.

Една вечер, късно, на портата на властелската твърдина